

לְיוֹאֵי טְהוֹר, וְלֹא קְדוֹשׁ. אֲבָל הָאֵי נְזִיר בְּגִין דְּאִתְפְּרַשׁ מֵהָאֵי סְטָרָא, אִקְרִי קְדוֹשׁ וְלֹא טְהוֹר. בְּגִין כְּפִי פְתִיב, כֹּל יָמֵי נְדָר נְזִירוֹ וְגוֹ' אֲשֶׁר יִזְיֵר לִי קְדוֹשׁ יְהִי וְגוֹ'.

שְׁעָר וְעָשׂוּ כָּל זֶה, אֲזוּ נִקְרְאִים הַלְוִיִּם טְהוֹר, וְלֹא קְדוֹשׁ. אֲבָל נְזִיר הֵזֶה, מְשׁוּם שְׁנִפְרַד מִצַּד זֶה, נִקְרָא קְדוֹשׁ, וְלֹא טְהוֹר. בְּגִלּוֹל כְּפִי פְתִיב, כֹּל יָמֵי נְדָר נְזִירוֹ וְגוֹ' אֲשֶׁר יִזְיֵר לִי קְדוֹשׁ יְהִי וְגוֹ'.

נְדָר פְּרַע שְׁעָר רֵאשׁוּ, מְשׁוּם הָא דְכְתִיב, (דניאל ז') וְשְׁעָר רֵאשֶׁה כְּעַמְר נְקָא, דְּבִהָאֵי דְמֵי לְגוֹנָא דְלַעֲלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַב, בְּשַׁעְרֵי מַמְשׁ אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּאִיהוּ קְדִישָׁא, דְכְתִיב, (שיר השירים ה) קְנֻצוֹתָיו תִּלְתְּלִים.

נְדָר פְּרַע שְׁעָר רֵאשׁוּ, מְשׁוּם זֶה שְׁכַתוּב (דניאל ז') וְשְׁעָר רֵאשׁוּ כְּצִמְר נְקִי, שְׁבֻזָּה דוּמָה לְגוֹן הַעֲלִיּוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַב, בְּשַׁעְרוֹת מַמְשׁ נוֹדַע שֶׁהוּא קְדוֹשׁ, שְׁכַתוּב (שיר השירים ה) קְנֻצוֹתָיו תִּלְתְּלִים.

תַּאנִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַמְּלָא יְדַעֵי בְנֵי נְשָׂא, מָאֵי קְאָמְרֵי בְּהָאֵי שְׁעָרָא, וּבְרָזָא דִּילֵיהּ, (ס"א) בְּהַנִּי שְׁעָרֵי וּבְהַנִּי מִלִּין) כְּמָה דְּאִיהוּ בְּרָזָא דְרִזִּין, אֲשֶׁתְּמוֹדַעֵן לְמֵאֲרִיהוֹן, בְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה. עַד כַּאן רִזִּי דְאֲוֲרִיתָא, מִכַּאן וְלַהֲלָאָה כְּתָרֵי (נ"א) סְתָרֵי) תוֹרָה, (ישעיה כג) סְתָרָה וְאִתְנַנְהָ קְדֵשׁ לִי.

שְׁנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַמְּלָא יְדַעוּ בְנֵי אָדָם מָה אֲוֲמְרִים בְּשַׁעְרֵי הַזֶּה וּבְסוּדוֹ (באלו השערות ובאלו הדברים) כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּסוּד הַסּוּדוֹת, יוֹדַעוּ לְרַבּוֹנָם בְּחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. עַד כַּאן סוּדוֹת הַתּוֹרָה. מִכַּאן וְהַלָּאָה כְּתָרֵי (סְתָרֵי) תוֹרָה, (ישעיה כג) סְתָרָה וְאִתְנַנְהָ קְדֵשׁ לִי.

אמר אברהם המגיה להסיר מכשול מדרך המעיינים אשר לא הופיע עליהם עדין אור בקבלה השומע ישמע והמבין יבין כי כל המלות אשר הביא האלהי רשב"י בזה הספר הקדוש כגון מצחא דגולגלתא, שערי דרישא, חללי דמוחא, חוטמא דעתיקא, אודנין, ידין, ורגלין וזולתם מהכלים הגשמיים ותארים אחרים שתאר בהם ה' ית' ובפרט באדרא קדישא רבא ובאדרא קדישא זוטא כי באלו השני מקומות רבו התארים הללו, הלא המה מורים מדות וספירות וענינים פנמיים שכליים וכל האברים שבנו החכמים הללו הם לדמיון וסימנים לדברים לא לשום סתומים ונעלמים דבר גשמי וחרמי חלילה וחס כי אין דמיון בינו ית' וביננו בשום צד מהצדדים וכל שכן מצד העצם והתבנית ה' יצילנו משגיאות. אכ"ר.

האדרא רבא קדישא

תנאי, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת
 גיטיב בקיימא דחד סמכא. פתיב (תהלים
 קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין זעירין,
 ומארי דחובא דחיק. פרוזא קארי כל יומא,
 ומחצדי חקלא זעירין אינון. ואינהו בשולי
 פרמא. לא אשגחון, ולא ידעין, לאן אתר אזלין
 פמה דיאות. אתפנשו חברייא לבי אדרא,
 מלופשין שריין סייפי ורומחי בידיכון, אזדרזו
 בתקוניכון. בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו.
 בדעתא. בחיזו. בדין. ברגלין (נ"א בחילא דדין ורגלין).
 אמלכו עליכון למאן (ס"א לפלא) דברשותיה חיי
 ומותא. למגזר מלין דקשוט. מלין דקדישי
 עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו,
 ולמנדע להו.

יטיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא,
 ווי אי לא גלינא. חברייא דהוה תמן
 אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי גיחא
 קמיה דמור לגלאה, הא כתיב (תהלים כה) סוד יי
 ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא
 בריך הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי
 משפנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו.

תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון,
 ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי
 אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי
 יצחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי
 יוסי. ורבי ייסא. ידין יהבו לרבי שמעון,
 ואצבען זקפו לעילא. ועאלו בחקלא ביני
 אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה,
 יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי
 בתוקפוי. שווי ידיהו, ונסיב לון פתח ואמר
 (דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה
 מעשה ידי חרש (דף קכ"ז ע"א) ושם בסתר וענו
 (ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן.

האדרא רבא קדישא

רמנו, אמר רבי שמעון
 לחברים, עד מתי נשב בקיום
 עמוד אחד? כתוב (תהלים קיט) עת
 לעשות לה' הפרו תורתך. הימים
 קטנים, ובעלי החוב דוחק.
 הפרוז קורא כל יום, וקוצרי
 השדה קטנים הם, והם בשולי
 הפרם, לא משגיחים ולא יודעים
 לאיזה מקום הולכים פראוי.
 התפנסו החברים לבית האדרא,
 לבושים שריון סיף, ורמחים
 בידיכם! הזדרזו בתקוניכם,
 בעצה, בחכמה, בשכל, בדעת,
 במראה, בדיים, ברגלים. המליכו
 עליהם למי שברשותו חיים
 ומות, לגזר דברי אמת, דברים
 שקדושים עליונים מקשיבים
 להם ושמחים לשמעם ולדעת
 אותם.

ישב רבי שמעון ובכה ואמר, אוי
 אם אגלה! אוי אם לא אגלה!
 החברים שהיו שם שתקו. עמד
 רבי אמר ואמר לו, אם נוח לפני
 מר לגלות, הרי כתוב (שם כה) סוד
 ה' ליראיו, והרי חברים אלו הם
 יראי הקדוש ברוך הוא, וכבר
 נכנסו באדרת בית המשכן, מהם
 נכנסו, מהם יצאו.

שנינו, נמנו החברים לפני רבי
 שמעון, ונמצאו רבי אלעזר בנו,
 ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי
 בר יעקב, ורבי יצחק, ורבי חזקיה
 בר רב, ורבי חייא, ורבי יוסי,
 ורבי ייסא. ידים נתנו לרבי
 שמעון, ואצבעות זקפו למעלה,
 ונכנסו בשדה בין העצים וישבו.
 קם רבי שמעון והתפלל תפלתו,
 ישב בתוכם ואמר, כל אחד ישים
 ידו בתוקו. שמו ידיהם, ולקח
 אותם. פתח ואמר, (דברים כז) ארור
 האיש אשר יעשה פסל ומסכה
 [וגו'] מעשה ידי חרש ושם בסתר
 וענו כל העם ואמרו אמן.

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קיט) **עַת לַעֲשׂוֹת לִי, אֲמַאי עַת לַעֲשׂוֹת לִי. מִשׁוּם דְּהִפְרוּ תוֹרָתְךָ. מָאִי הִפְרוּ תוֹרָתְךָ, תוֹרָה דְלַעֲיָלָא. דְאִיִּהי מִתְבַּטְּלָא אִי לָא יִתְעַבֵּיד בְּתַקּוּנױ (פ"א שְׁמָא) דָּא. וְלַעֲתִיק יוֹמִין אֲתָמַר. כְּתִיב (דברים לג) אֲשַׁרִּיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ. וְכָתִיב, (שמות טו) מִי כְמוֹךָ בְּאֵלִים יְיָ.**

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עַת לַעֲשׂוֹת לַעֲשׂוֹת לַה', מִדּוּעַ עַת לַעֲשׂוֹת לַה'? מִשׁוּם הִפְרוּ תוֹרָתְךָ. מַה זֶה הִפְרוּ תוֹרָתְךָ? תוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה שְׁהִיא מִתְבַּטְּלָת אִם לֹא יַעֲשֶׂה בְּתַקּוּנױ זֶה. וְלַעֲתִיק הִימִים נֶאֱמַר. כְּתוּב (דברים לג) אֲשַׁרִּיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ, וְכָתוּב (שמות טו) מִי כְמוֹךָ בְּאֵלִים ה'.

כְּרָא לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אוֹתְבִיָּה קְמִיה, וְלְרַבִּי אָבָא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאָמַר אֲנִן כְּלָלָא דְכוּלָּא. עַד הַשְׁתָּא אֲתַתְּקֵנוּ קִימִין. אֲשַׁתִּיקוּ, שְׁמַעֵי קָלָא, וְאַרְכּוּבְתֵן דָּא לְדָא נִקְשָׁן. מָאִי קָלָא. קָלָא דְכְנוּפִיָּא עַלְאָה דְמִתְכַּנְפִּי.

כְּרָא לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, הוֹשִׁיבּוּ לְפָנָיו, וְלְרַבִּי אָבָא מִצַּד אַחַר, וְאָמַר, אֲנִי כְלָל הַכֹּל עַד עַכְשָׁו הִתְתַּקְּנוּ הָעוֹמְדִים. שְׁתַּקּוּ. שְׁמַעוּ קוֹל, וְאַרְכּוּבְתֵיהֶם נִקְשׁוּ זֶה לְזֶה. אֵיזֵה קוֹל? קוֹל שֶׁל כְּנָפֵיהָ הָעֲלִינָה שְׁמִתְכַּנְפִּים.

חֲדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק ג) **יְיָ שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ יִרְאֲתִי. (אמר) הֵתֵם יְאוֹת הָהוּה לְמַהֲוִי דְחִיל. אֲנִן בְּחִבִּיבוּתָא תְלִיָּא מְלִתָּא, דְכְתִיב, (דברים ו) וְאַהֲבַתְּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְכְתִיב (דברים ז) מֵאַהֲבַת יְיָ אֶתְכֶם, וְכְתִיב (מלאכי א) אַהֲבַתִּי אֶתְכֶם וְגו'.**

שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק א) ה' שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ יִרְאֲתִי. שֵׁם רַבּוּי לְהִיּוֹת גְּרָא. אֲנִי בְּחִיבוּת תְלוּי הַדְּבָר, שְׁפָתוּב (דברים ו) וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוּב (שם ז) מֵאַהֲבַת ה' אֶתְכֶם, וְכָתוּב (מלאכי א) אַהֲבַתִּי אֶתְכֶם וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (משלי יא) **הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלֵּה סוּד וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דְבָר. הוֹלֵךְ רַכִּיל, הֵאֵי קָרָא קְשִׁיָּא, (בִּינן דְאֲתָמַר רַכִּיל אֲמַאי הוֹלֵךְ) אִישׁ רַכִּיל מִיבְעִי לִיה לְמִימַר, מָאֵן הוֹלֵךְ. אֶלָּא מָאֵן דְלֹא אֲתִיָּשֵׁב בְּרוּחִיהָ, וְלֹא הָוִי מְהִימָנָא, הָהוּא מְלָה דְשְׁמַע, אֲזִיל בְּגוּוִיהָ פְחִיזְרָא בְּמִיָּא, עַד דְרַמִּי לִיה לְבַר. מָאִי טַעֲמָא. מִשׁוּם דְלִית רוּחִיהָ רוּחָא דְקִיּוּמָא. אֲבַל מָאֵן דְרוּחִיהָ רוּחָא דְקִיּוּמָא, בִּיה כְּתִיב, וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דְבָר. וְנֶאֱמָן רוּחַ, קִיּוּמָא דְרוּחָא. (כְּמוֹ 'ישעיה כ"ב) וְתַקְעֲתִיו יְתֵד בְּמַקּוּם נֶאֱמָן) בְּרוּחָא (נ"א בְּרוּא) תְלִיָּא מְלִתָּא. וְכְתִיב, (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לַחֲטִיָּא אֶת בְּשָׂרְךָ.**

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (משלי יא) הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלֵּה סוּד וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דְבָר. הוֹלֵךְ רַכִּיל, פְּסוּק זֶה קָשָׁה, אִישׁ רַכִּיל הֵנָּה לוֹ לִזְמַר, מַה זֶה הוֹלֵךְ? אֶלָּא מִי שְׁלֹא הִתְיָשֵׁב בְּרוּחוֹ וְאִינוּ נֶאֱמָן, אוֹתוֹ דְבָר שְׁשַׁמַּע הוֹלֵךְ בְּתוֹכוֹ כְּקִנְיָה בְּמִים עַד שְׁמוּצִיאָו הַחוּצָה. מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁאִין רוּחוֹ רוּחַ שֶׁל עַמִּידָה. אֲבַל מִי שְׁרוּחוֹ רוּחַ עַמִּידָה, כְּתוּב בּוֹ וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דְבָר. וְנֶאֱמָן רוּחַ, קִיּוּם הַרוּחַ. (כְּמוֹ וְתַקְעֲתִיו יְתֵד בְּמַקּוּם נֶאֱמָן) בְּרוּחַ (בְּסוּד) הַדְּבָר תְלוּי. וְכָתוּב (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לַחֲטִיָּא אֶת בְּשָׂרְךָ.

וְלִית עֲלִמָּא מִתְקִימָא אֶלָּא בְּרָזָא. וְכִי אִי בְּמַלְי עֲלִמָּא אֲצַטְרִיךְ רָזָא. בְּמַלְיִן רְזִין דְרְזִיָּא דַעֲתִיק יוֹמִין, דְלֹא אֲתַמְסְרָאן אֶפִּילוּ לְמַלְאָכִין עַלְאִין עַל אַחַת כְּפָה וְכְפָה.

וְאִין הָעוֹלָם מִתְקִים אֶלָּא בְּסוּד. וְכִי אִם בְּדְבָרֵי הָעוֹלָם צְרִיךְ סוּד - בְּדְבָרִים סוּדִיִּים שֶׁל סוּדוּת.

עתיק הימים שלא נמסרו אפלו למלאכים עליונים על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון, לשמים לא אמר שיקשיבו, לארץ לא אמר שתשמע, שהרי אנו קיומי העולמות. למדנו סודי הסודות. כשפתח רבי שמעון בסודי הסודות, הודיעו המקום, והחברים התחללו.

אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיציתון (ס"א רבייתו), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. תנא רזי דרזין, פד פתח רבי שמעון ברזי דרזין, אזדעזע אתרא, וחברין אתחללו.

נלי ברזא ופתח ואמר, פתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. זכאין אתון צדיקיא, דאתגלי

לכון רזי דרזין דאורייתא, דלא אתגליין לקדישי עליונין, מאן ישגח בהאי, ומאן יזפה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא (דמחמנותא) (דנחיר למאתאן ושבעין עלמין ומניה נחיר אורחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי. דהא הוא דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור ננה חולד ואור עד נכון היום. מן ההוא ארעה מתפרשן לשית מאה ותליסר אורחיה דפליג בועיר אנפין דכתיב (תהלים כ"ה) כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו וגו') דכלא. צלותא ברעוא יהא, דלא יתחשב לחובא לגלאה דא.

ומה יימרון חבריא, דהאי קרא קשא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא חזינן כמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בני ישראל, ועד לא יהא מלפא לבני ישראל ומה אתחזי הקא, ובדא אתערנו חבריא. אלא רזא דרזין הוא, דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרחש בדעתיהו בהאי.

תאנא, עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקונוי (דמלפא), ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליף ומשער ביה. ופריס קמיה חד פרסא, ובה גליף ושיער מלפין.

ותקונוי לא אתקיימו, דהא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלפא קדמאה, לבני ישראל קדמאה. וכלהו דגליפו (ולא אתקיימו) בשמהן אתקרוון. ולא אתקיימו, עד דאנח להו, ואצנע להו, ולבתר זמנא הוא אסתלק (נ"א הוה מסתבל) בההוא פרסא, ואתתקן בתקונוי.

ותאנא, פד סליק ברעותא, למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד, יתקן בקדמיתא תקונוי.

תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין טמיר דטמירין, אתתקן (דף קכ"ח ע"ב) ואזדמן, (כלומר אשתבת, ולא אשתבח ממש, אבל אתתקן ולא רבדע ליה